

[Kai Moltke.]

12.500 lejligheder under socialt byggeri. For der har jo ligget muligheder i loven hele tiden.

Her når vi igen til et af stridsspørgsmålene i 1961-debatten, nemlig spørgsmålet om fordelingen af støtten mellem det private og det sociale byggeri, og her må jeg lige henvise til nogle tal, som vi fik i fjor. Hvordan har det understøttede private byggeri udnyttet den ret, det har haft? I perioden 1960-1961 opførtes der 917 boliger med understøttelse, og alle disse 917 var parcelhusbyggeri. I det følgende finansår opførtes der 1.093 boliger, og af dem var 837 parcelhuse. I finansåret 1962-63 nåede man op på den hidtidige top, 1.570 boliger, hvoraf 1.082 var parcelhusbyggeri. Vi vil altså se, at der inden for den understøttede kvota, som det var forudset, var ikke mindre end 8.000 lejligheder inden for denne skala til rådighed, som ikke blev udnyttet. Boligministeren havde sammen med finansudvalget mulighed for at overføre alle disse godt 8.000 lejligheder til det sociale byggeri, men de blev overført til det rent private, ukontrollerede og ikke understøttede byggeri.

Ja, når man opnår så strålende resultater, så kan jeg ikke forstå, at det ærede medlem fra det konservative parti kan blive forskrækket over et sådant tal. Man brugte ikke engang $\frac{1}{5}$ af denne understøttede rate, og det private byggeri fik det øvrige.

Jeg må for mit vedkommende sige, at jeg ikke er tilfreds med denne udvikling og disse tal. Vi har nu ikke målsætningen 30.000 lejligheder, men 40.000 lejligheder, og alligevel kommer det sociale byggeri ikke ud af stedet. Det er en af de ting, som jeg mener vi bør se på i udvalget med det formål at forøge kvotaen for det sociale byggeri, for de tal, som begrundet forslaget, betyder jo, at man i realiteten degraderer det sociale byggeris stilling ud fra 1961-lovene.

Det næste spørgsmål, som jeg skal tage op her, og som har principiel betydning, er forslaget om at forøge eget indskud i byggeriet, i særdeleshed hvor det drejer sig om det sociale byggeri. Nu taler man jo om økonomisk samordning, og man interesserer sig ofte meget for også at tale om nordisk samarbejde, nordisk erfaringsudveksling og

om at lære af hinanden og koordinere. Jeg ønsker derfor at gøre folketinget bekendt med nogle forholdsregler, der er truffet i Norge, og som er undervejs i Sverige, hvor man forud for Danmark har eksperimenteret med de store krav til eget boligindskud.

I Nordisk Kontakt nr. 13 er der en yderst interessant redegørelse for et forslag stillet af den norske regering. Man siger her, at regeringen den 5. november har fremlagt en stortingsmelding om boligbyggeriet, som muligvis kan give nyt liv til byggevirksomheden. Et af de vigtigste punkter i meldingen er, at kravet til egenkapital jævnt over vil blive mindre end halvdelen af, hvad det er i dag. Udviklingen har ført til, at kravet om egenkapital i boliger er blevet så stort, at mange, særlig unge lønmodtagere, har vanskeligt ved at klare det. Ofte må de slide med urimeligt dyre private lån ved siden af den støtte, som de får fra boligbankerne. Mon det ikke var værd at tænke over dette i udvalget, så vi ikke dumper i den grøft at henvise de mennesker, som er berettiget til at rykke ind i disse boliger, til det blakkede pengemarked for overhovedet at frembringe kontanterne? I sådanne tilfælde kan man godt lære også af de nordiske nabolande.

Jeg skal samtidig minde om, at det ikke er længere siden end i fredags, at det svenske TV havde en udsendelse, hvor man beskæftigede sig med det samme problem, og så ved vi endda, at den svenske boligordning bygger på en fast og lav rente. Ville man have troet i Sverige, at man kunne fremskaffe boligtilskud fra lejerne ved indflytningen på 10.000 kr. og for lidt større lejligheder på 12.500 kr.? Hvad viste fjernsynet herom i fredags? Billeder fra Varberg, billeder fra Gävle, hvor man var nået til den samme idyl, som vi nogle steder har ved det private byggeri herhjemme, nemlig lejligheder opført med lån i boligbanken, som stod tomme, fordi de, der skulle flytte ind, ikke kunne klare indskuddet. Man oplyste samtidig i fjernsynet, at regeringen i Sverige derfor overvejede at nedsætte kravet om eget indskud og så eventuelt prøve at indvinde noget ved at sætte den månedlige lejesum op.

Jeg skal ikke opfordre til blindt at følge disse svenske eksperimenter og den svenske